

Arrest

nr. 203 656 van 8 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1.X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 26 december 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel

en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 oktober 2017 een beslissing houdende de ongegrondheid met bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen:

Eerste beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.09.2017 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

E., T. (...) (RR: (...))

Geboren op 11.11.1986

E., Y. (RR: (...))

Geboren op Mohi op 14.02.1984

+ kinderen

Y., T. (...)

geboren op 29.01.2012

T., E. (...)

geboren op 08.10.2016

Nationaliteit: Mongolië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor E., T. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 20.10.2017 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Mongolië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Tweede en derde beslissing:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 23.02.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 22.03.2017. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een enig middel aan tegen de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond verklaard wordt:

"Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De Staatssecretaris meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 08.09.2017 artikel 9 ter, ongegrond is. (...) Dat integendeel tot wat door de Staatssecretaris werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als ongegrond kan worden beschouwd. Verzoekers dienden de aanvraag in op 08.09.2017. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard. Verzoekers wensen dan ook de volgende opmerkingen te maken:

III.1. Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht voortvloeiend uit de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991 en de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

a) Schending van beginselen van behoorlijk bestuur. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming." Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de aandoeningen van verzoeker. Verwerende partij dient zorgvuldig om te gaan met het dossier van verzoekers en dient het dossier in zijn geheel te onderzoeken. Rechtspraak: Er is enkel geen bijkomend medisch onderzoek (persoonlijk onderzoek van verzoeker vb.) nodig voor zover de medische toestand van betrokkene duidelijk uit het medische dossier volgt: arrest RvV 52.058, 30.11.2010. De nalatigheid om op die manier aanvullende informatie te verzamelen vooraleer advies te geven, is niet alleen in strijd met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht maar ook met art. 3. Zie ter illustratie:

- Arrest RvV nr.1765, 17 september 2007 en RvS 206.947, 26 augustus 2010: in geval van tegenstrijdig advies, moet dit voldoende gemotiveerd worden door de adviserend arts

- Arrest RvV nr.84.293, 6 juli 2012: aan de motiveringsplicht is niet voldaan als de verzoeker niet onderzocht werd door de raadsgeneesheer, als deze geen (schriftelijk) contact nam met de eigen geneesheer van de verzoeker, of als de raadsgeneesheer geen algemene informatie zou verzameld hebben noch een bijzondere expertise zou bezitten aangaande het specifieke item.

In het licht van het nemen van een zorgvuldige beslissing, dient de arts-attaché over te gaan tot het zorgvuldig vergaren van alle nuttige informatie alvorens over te gaan tot het advies. Dat men dit geenszins heeft gedaan, noch verzoeker onderzocht, noch informatie opgevraagd bij de raadsman van verzoeker. In het advies wordt met 1 zin ook gesteld dat de transplantatie, die door de behandelende arts onvermijdelijk wordt geacht, mogelijk is in Mongolië:

"uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene, een man van 31 jaar zowel heden als in de toekomst kan opgevolgd worden in zijn thuisland, Mongolië. De opvolging van de cirrose, de eventuele behandeling met transplantatie en de nodige medicatie is beschikbaar." Het is zeer onzorgvuldig van de arts-attaché om met dit, toch wel belangrijk gegeven, niet grondig te onderzoeken. Het advies verwijst naar enkele MedCOI nummers, doch dit is voor verzoekers onmogelijk te raadplegen waardoor niet kan worden vastgesteld of dit werkelijk van toepassing is.

Schending van de motiveringsverplichting.

Om bovenvermelde redenen kan ook een schending van de motiveringsplicht worden opgeworpen. Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden. Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het

besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. Dat de bestreden beslissingen t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen. Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen. De beslissing concludeert dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit en evenmin is er een reëel risico op een in de zin van art. 3 EVRM onmenselijke of vernederende behandeling in het geval van een terugkeer naar Mongolië. Het arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk: "Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet." Uit voorgaande rechtspraak blijkt reeds duidelijk dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is! Verwerende partij weigert dit te onderzoeken. De arts-attaché schrijft dat er zowel privé- als openbare systemen zijn in het land van herkomst. Ook haalt de arts-attaché zijn informatie uit de MEDCOI die de beschikbaarheid bespreekt van de medische behandeling "gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft meerdere malen de gelegenheid gehad de te beperkende interpretatie van art. 9ter §1 lid 1 Vreemdelingenwet te veroordelen in het licht van de interpretatie van art. 3 EVRM. De Raad vertaalde echter een overweging van het EHRM als volgt: "De principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost." Hieruit werd afgeleid door de Raad dat het geenszins uitgesloten is "dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van art. 3 EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst." Het is dus niet zo dat de aandoening of ziekte, die uiteraard ernstig moet zijn, ook levensbedreigend zou moeten zijn. Het is dus van belang vast te stellen of het al dan niet gaat om een ernstige ziekte of aandoening - en deze ziekte of aandoening kan louter fysisch doch ook mentaal van aard zijn - maar ook dat de beschikbaarheid der zorgen en medicatie en de toegankelijkheid ervan in het thuisland, waarschijnlijk, al of niet voorhanden zijn.

III.2. Aangaande de toestand in het land van herkomst.

Verzoeker is een vreemdeling die aan ernstige aandoeningen lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. In het advies, gevoegd bij het beroep, van de arts-attaché zijn enkel algemeenheden opgesomd m.b.t. de toegankelijkheid van behandeling in het land van herkomst. Er wordt ook een hele geschiedenis meegedeeld van het systeem in Mongolië, waarvan onmogelijk kan gesteld worden dat dit individueel gemotiveerd is. Men wil laten uitschijnen dat de werking op verschillende niveaus is uitgebouwd doch maakt nergens duidelijk dat verzoeker en zijn gezin hier toegang zou toe hebben. Het is een utopie en absoluut niet reëel dat dit voor elke burger toegankelijk is en men toont de beschikbaarheid/toegankelijkheid ook absoluut niet aan met dit advies. Het voorhanden zijn van een behandeling en of verzoeker er toegang toe heeft, zijn 2 verschillende zaken. Ook raadpleegde de arts-attaché MEDCOI, doch in zijn disclaimer wordt vermeld (voetnoot 1) dat: "de geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst." MedCOI is een databank die niet voor het publiek toegankelijk is waardoor verzoeker niet kan nagaan of deze informatie wel op hem van toepassing is. Verwerende partij faalt erin om dit grondig te onderzoeken en/of aan te tonen! Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekers waarom verwerende partij de beschikbaarheid van deze medicatie en dus ook de toegankelijkheid voor verzoekers in het land van herkomst niet grondig onderzoekt en/of niet aantoot. Men heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst actueel te onderzoeken en stelt zonder grondig en afdoend onderzoek dat de aanvraag geweigerd dient te worden. Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift en de reële situatie ter plaatse! Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt. Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad: "Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in

het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.' Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie. Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende: "Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst." Ook in het arrest d.d. 08.03.2016 nr. 163 671 sprak uw Raad zich er over uit: "In casu blijkt geenszins een afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek naar de vraag of de aandoening van verzoekende partij in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt, wat dit betreft, weliswaar dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft", doch uit het medisch advies blijkt enkel een onderzoek of de ingeroepen gezondheidstoestand actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De enige concrete vaststelling die de arts-adviseur deed, betreft de bevinding dat niet blijkt dat de tuberculose van de klieren(hals) een directe bedreiging voor het leven van de verzoeker inhoudt, dat geen enkel vitaal orgaan in een dergelijke toestand is dat het leven onmiddellijk in gevaar is en dat er geen sprake is van een vergevorderd stadium van de ziekte. De voormelde bewoordingen laten enkel toe vast te stellen dat de arts-adviseur van oordeel is dat het vaststellen van het ontbreken van een actueel en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit volstaat om de verzoeker uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt tevens uit de overweging van de arts-adviseur dat "(n)u in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, (...) bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld (kan) worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft". Aldus verbindt de arts-adviseur de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf volledig aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en aan de vereiste drempel opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld bij uitwijzing van een vreemdeling. Deze handelswijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met deze wetbepaling. De bestreden beslissing, die volledig is opgehangen aan het advies van de arts-adviseur, steunt bijgevolg op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Aldus werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet afzonderlijk en voldoende nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst." Zie ook arrest nr. 174 633 d.d. 14.09.2016: "Het is kennelijk onzorgvuldig van de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij om niet na te gaan of alle specifieke geneesmiddelen van de verzoekende partij of eventuele alternatieven beschikbaar zijn in Nepal. Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 maart 2013 behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dient de eerste bestreden beslissing, die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet, beslissend voor het weigeren van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Wanneer de verwerende partij uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de beslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten." Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant

schendt! Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle noodzakelijke medicatie, leeftijd, geheel van aandoeningen en de mogelijkheden van verzoeker om zich toegang tot deze noodzakelijke medicatie te verschaffen. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit. Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition or expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law." Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn." Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker en zijn gezin werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht. Dat de veiligheid van verzoekers gegarandeerd dient te worden. Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert afdoende te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel! Verzoekers begrijpen niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen en stukken die zij aanhalen en voegen in hun verzoekschrift. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, luidens hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, enerzijds, en wordt anderzijds uitdrukkelijk verwezen naar het

medisch advies van 20 oktober 2017 waarin de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Mongolië. Dit zijn de determinerende motieven waarop de aanvraag bijgevolg ongegrond wordt verklaard.

Het medisch advies van 20 oktober 2017 werd in gesloten omslag gevoegd bij de bestreden beslissing en maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, in casu het medisch advies van 20 oktober 2017.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad merkt op dat verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en verwijst deze naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 oktober 2017. Steunend op dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin dat de ziekte van verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in

artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 20 oktober 2017 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

"ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.09.2017.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

Standaard Medisch Getuigschrift d.d. 01-9-2017 van Dr. Bourgeois, hepatoloog, met als diagnose ernstige levercirrose ten gevolge van hepatitis C met heden als behandeling propranolol retard. Op termijn indicatie töt levertransplant bij decompensatie

Standaard Medisch getuigschrift d.d. 30-3-2017 van Dr. Bourgeois, hepatoloog, met identieke informatie als SDG d.d. 1-9-2017. Bijkomend vermeldt hij dat betrokkene antivirale therapie gehad heeft, resultaat niet vermeld. Levenslange therapie gezien slokdarmvarices.

Uit beide getuigschriften kunnen we het volgende afleiden:

Het betreft hier een jonge man van 31 jaar afkomstig uit Mongolië

Hij vertoont een levercirrose ten gevolge van hepatitis C

De hepatitis werd behandeld met antivirale middelen, resultaat niet vermeld

Bijkomend wordt vermeld dat betrokkene slokdarmvarices heeft (geen verslag noch vermelding in tweede SMG)

Heden neemt hij alleen propranolol

In de toekomst is hij een kandidaat voor eventuele transplantatie

In het dossier worden geen tegenindicaties voor reizen vermeld noch argumenten voor de nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

- Aanvraag Medcoi van 18-4-2017 met het unieke referentienummer 9497*
- Aanvraag Medcoi van 14-6-2016 met het unieke referentienummer 8201*

2. In Bijlage 2 wordt de beschikbaarheid van de medicatie aangetoond. Propranolol is niet beschikbaar, maar een analoge bètablokker, bisoprolol wel.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene, een man van 31 jaar twee heden als in de toekomst kan opgevolgd worden in zijn thuisland, Mongolië. De opvolging van de cirrose, de eventuele behandeling met transplantatie en de nodige medicatie is beschikbaar.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager

Tot 1990 verbleef Mongolië in de Sovjet invloed en was de gezondheidszorg georganiseerd op het streng gecentraliseerd Semashko model. Dit systeem was gekenmerkt door een hiërarchisch opgebouwd en sterk gecentraliseerde gezondheidszorg waar de staat verantwoordelijk was voor voorziening en onderhoud van de gezondheidszorg die ook gratis was. De zorg was vooral aanwezig in hospitalen en de primaire zorg was weinig ontwikkeld.

In 1990 werden verschillende hervormingen doorgevoerd met het ontwikkelen van een statutair systeem gebaseerd op 2 grote administratieve entiteiten namelijk de provincies of aimags en de hoofdstad Ulaanbaatar. De provincies op hun beurt zijn onderverdeeld in in soums en deze in baghs, de hoofdstad in districten en verder in khoros. Deze onderverdeling vertegenwoordigt ook de klassieke onderverdeling in de gezondheidszorg in primaire, secondaire en tertiaire sector. De Health act van 2011 verduidelijkt de opdeling in detail.

Het ministerie van volksgezondheid (MOH Ministry of Health) is als centraal administratieve instelling verantwoordelijk voor het ontwikkelen van de gezondheidspolitiek, de planning en de regulering en de supervisie. Het verzekert de implementatie van de wetten in praktijk. Het ministerie kan menselijke ontwikkeling en sociale welvaart (MOHDSW Ministry of Human Développement and Social Welfaire) is dan op zijn beurt verantwoordelijk voor de sociale zekerheid door het algemeen bureau voor sociale zekerheid (SIGO, Social Insurance General Office) dat zorgt voor de implementatie van de wetgeving in kader van sociale zekerheid zoals zijn naam verduidelijkt.

De verschillende niveaus in de gezondheidszorg hebben hun eigen verantwoordelijkheid:

- In de eerste lijn werd het concept van de familiedokter geïntroduceerd. Ondanks de verplichting op doorverwijzing blijft de spontane consultatie van de tweede lijn zeer frequent.
- De tweede lijn of secundaire zorg is te vinden in verschillende district hospitalen in de hoofdstad en in aimag ziekenhuizen in de verschillende steden en provincies. Zij staan in voor de algemene specialistische geneeskunde.
- De tertiaire zorg treffen we aan in de gespecialiseerde ziekenhuizen in de hoofdstad en in 4 diagnostische en behandelingscentra in de aimags. Zij bieden hooggespecialiseerde zorg aan zoals daar zijn neurochirurgie, cardiochirurgie, oncologie, congenitale chirurgie en transplantatiechirurgie.

De modaliteit van tele-geneeskunde is in ontwikkeling omwille van uitgebreidheid van het land en geeft de mogelijkheid aan de meest afgelegen delen ook een specialistische zorg te ontvangen. •Het merendeel van de zorgen wordt geleverd door de publieke sector maar er zijn ook modaliteiten in de verschillende niveaus in de private sector. Bijkomend promoot de overheid ook de meer traditionele vormen van geneeskunde.

Speciale voorzieningen worden getroffen voor de armen en daklozen zodat zij ook kwalitatieve zorg kunnen ontvangen, dit onder voogdij van het MOH in het Enerel hospitaal in de hoofdstad.

In het kader van de voorziening van medicatie, dit valt eveneens onder de verantwoordelijkheid van het MOH en een lijst van essentiële geneesmiddelen werd opgesteld onder toezicht van het WHO.

In het kader van terugbetaling en dergelijke wordt elke burger verplicht zich te registreren en jaarlijks een check-up te laten uitvoeren. Dit garandeert hun terugbetaling van zorg. Wanneer er geen doorverwijzing is dient de patiënt ook de volledige kost te betalen.

Er bestaat een algemene ziekteverzekering die ongeveer 98% van de bevolking dekt. Uit het onderzoek van de toegankelijkheid van de zorg kunnen we dus besluiten dat voor betrokkene alle noodzakelijke zorg beschikbaar is en toegankelijk, zelfs in Mongolië.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, namelijk de levercirrose na hepatitis C, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Mongolië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Mongolië."

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen en/of van enige verplichting om gespecialiseerd advies in te winnen van deskundigen, is dan ook geen sprake. Het behoort bijgevolg tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te oordelen of hij het nodig acht om een advies van deskundigen in te winnen of de verzoeker aan een bijkomend fysiek medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. De verzoekende partijen tonen dit niet aan. Hij beperkt zich in het verzoekschrift tot een theoretische en algemene kritiek zonder in concreto aan te tonen dat de arts-adviseur, door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door hen aangeleverde medische attesten zonder daarbij advies van een deskundige of de behandelende arts in te winnen of de verzoeker fysiek te onderzoeken, een kennelijk onredelijke of onjuiste medische beoordeling zou hebben gemaakt van de medische problematiek.

Verzoeker voert aan dat de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat de behandelde arts zou hebben gesteld dat een regelmatige en levenslange opvolging absoluut noodzakelijk is, en de aandoeningen ernstig zijn.

Uit het medisch advies blijkt dat de arts-adviseur rekening heeft gehouden met de verschillende aandoeningen en een behandeling voor de aandoeningen die verzoeker aanbrengt:

- verzoeker lijdt aan levercirrose ten gevolge van hepatitis C,
- de hepatitis werd behandeld met antivirale middelen, resultaat niet vermeld,
- bijkomend wordt vermeld dat verzoeker slokdarmvarices heeft (geen verslag noch vermelding in standaard medisch getuigschrift),
- heden neemt verzoeker alleen propranolol,
- in de toekomst is hij een kandidaat voor eventuele transplantatie.

De arts-adviseur stelt na onderzoek vast dat de behandelingen toegankelijk en beschikbaar zijn in Mongolië. De opvolging van de cirrose, de eventuele transplantatie en de nodige medicatie zijn beschikbaar in Mongolië. De aandoeningen werden niet op kennelijk onredelijke wijze niet aanvaard in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de arts-adviseur niet mag verwijzen naar informatie die blijkt uit de MedCOI-databank, die niet publiek is. Verzoeker kan niet worden gevolgd. De informatie van het MedCOI is terug te vinden in het administratief dossier, zodat hij de inhoud ervan kan toetsen. De arts-adviseur mag in zijn advies verwijzen naar de informatie die blijkt uit de MedCOI-databank; dat voorheen in het advies een disclaimer zou zijn opgenomen, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker voert aan dat de arts-adviseur niet de volledige actuele situatie heeft willen beoordelen of onderzoeken. Deze bewering berust op een selectieve en/of foutieve lezing van het advies, nu daarin alle overgemaakte attesten worden vermeld en bovendien wordt erkend dat behandeling en opvolging voor enkele aandoeningen noodzakelijk is. Er is afdoende onderzoek gebeurd naar de situatie in het land van herkomst.

Verzoeker geeft voorts aan dat in het advies enkel algemeenheden zouden zijn opgesomd met betrekking tot de toegankelijkheid van behandeling in het land van herkomst. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de specifieke situatie van verzoeker werd onderzocht: De vage beschouwingen doen geen afbreuk aan het deugdelijk advies.

Met betrekking tot de beschikbaarheid stelt verzoeker dat er enkel een globaal beeld wordt gevormd. In zoverre verzoeker kritiek levert op het feit dat enkel de beschikbaarheid van de noodzakelijke medische behandeling in Mongolië werd nagegaan en niet in een bepaalde stad of instelling, laat de Raad gelden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat in beginsel dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in "*het land van herkomst*". Terwijl de MedCOI-informatie zich in het administratief dossier bevindt, en hierop de verschillende instellingen staan vermeld. Ook de beschikbaarheid en toegankelijkheid moeten niet per regio worden bekeken.

Een schending van artikel 3 EVRM is niet aangetoond nu blijkt dat de opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Mongolië. Bovendien laat verzoeker na individuele gegevens aan te brengen die zouden kunnen wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden

handeling. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van artikel 3 EVRM volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

Het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling door de arts-adviseur, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoekende partijen geven in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de ernst van de medische aandoeningen dan de beoordeling die door de ambtenaar-geneesheer werd gemaakt. Het onderzoek van deze andere medische beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort, enerzijds, alsook tot een medische appreciatie die enkel toekomt aan de ambtenaar-geneesheer, anderzijds. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval tonen de verzoekende partijen met hun kritiek niet aan dat de ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Gelet op het boven gestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin tonen verzoekende partijen aan dat de gemachtigde inzake het determinerende motief een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt of dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten:

“schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel Verzoekers kregen een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend. Dat verzoekers zich niet kunnen verzoenen met de motivering hiervan, Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden. De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekers dienen terug te keren naar Mongolië.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.” Ten eerste moet opgeworpen worden dat het bevel van de heer E. T. (...) een verkeerde datum van kennisgeving bevat. De akte van kennisgeving, gevoegd bij het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt immers verkeerdelijk de datum 23.10.2017 hetgeen onmogelijk is gezien het feit dat de beslissing pas op 23.10.2017 werd genomen. Bij brief d.d. 23.10.2017 werd aan de advocaat van verzoeker meegedeeld dat er een beslissing was genomen in het dossier. Hierna werd verzoeker zelf door de advocaat nog op de hoogte gebracht en dit gebeurde bij brief d.d. 31.10.2017. Vervolgens dienden verzoekers zich aan bij de gemeente om de beslissing op te halen. Zoals aangetoond kan dit moeilijk allemaal op 23.10.2017 zijn gebeurd. De andere beslissingen die verzoeker en zijn gezin tegelijkertijd ontvingen zijn ter kennis gegeven op 24.11.2017, hetgeen correct is. Verwerende partij dient hier zorgvuldiger mee om te springen. Indien verzoeker niet zou kunnen aantonen dat de datum van 23.10.2017 onmogelijk is, zou dit hem zijn beroepsmogelijkheid ontnomen hebben. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoekers. Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen

enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekers niet kunnen terug keren naar Mongolië, wat hierboven uitgebreid uiteen is gezet. Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij! Dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoekers hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art. 3 van het EVRM. Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekers grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen. Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen. Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel." Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken! Bovendien is er eens schending van de hoorplicht. Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoekers nooit gehoord zijn geweest, alvorens hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoekers opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als 'de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.' In casu wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekers het grondgebied dienen te verlaten. Dat de bestreden beslissingen bovendien geen enkele afweging maakt m.b.t. tot de gevolgen die deze beslissingen met zich meebrengen voor de fysieke integriteit van verzoekers. Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving! Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekers op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantasten (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887). Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot ongegrondheid van hun aanvraag op basis van art. 9ter. De bestreden beslissingen is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekers. Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoekers de mogelijkheid te geven om hun standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Dat verwerende partij verzoekers vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekers de kans dienden te hebben om hierop te reageren. Het niet horen van verzoekers heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissingen, zodat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

IV.2 Schending van artikel 3 EVRM

Indien verzoekers terug naar hun land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Verzoekers zouden in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Zij hebben daar namelijk geen familie of vrienden die hen daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk. In de eerste plaats omdat de aandoeningen dermate ernstig zijn maar ook temeer daar zij destijds alles en iedereen hebben moeten achterlaten. Gezien zijn ziekte en de eventuele transplantatie die hij moet ondergaan, is hij tevens niet in staat om te reizen. Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken naar aanleiding van de aandoeningen van verzoeker. Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen. Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoekers dienen terug te keren. Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is. Zij dienden een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht

naar de mogelijkheid tot behandeling in Mongolië en het risico op een mensonterende situatie. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad. Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt: *“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.”* Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging: *“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’ Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien verzoeker en zijn gezin dienen terug te keren naar Mongolië. Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt! Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien hij en zijn gezin dienen terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken! Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit. Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: “The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”* Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: *“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”* Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoekers gegarandeerd dient te worden. Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd en geschorst te worden”.

2.2.2. De bestreden bevelen werden genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Verzoekers betwisten dit determinerend motief van de bestreden bevelen niet.

Verzoekers betogen: *“De akte van kennisgeving, gevoegd bij het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt immers verkeerdelijk de datum 23.10.2017 hetgeen onmogelijk is gezien het feit dat de beslissing pas op 23.10.2017 werd genomen”*. Een eventuele onwettigheid in de akte van kennisgeving tast de bestreden beslissing niet aan.

Verzoekers voeren voorts aan dat zij dienden te worden gehoord alvorens hen een bevel om het grondgebied te verlaten, werd afgeleverd.

In zoverre verzoekers hiermee impliciet zouden verwijzen naar artikel 41 van het Europees Handvest volstaat de opmerking dat het Hof van Justitie van de Europese Unie meermaals heeft gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten

maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Dit standpunt wordt uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in het arrest nr. 233.719 van 3 februari 2016. Verzoekende partijen kunnen zich niet dienstig op voormeld artikel beroepen.

In zoverre verzoekende partijen doelen op het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht: Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake: *“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).”* (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekers de schending ervan dan ook niet dienstig kunnen inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

Bovendien is in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, het enkel vereist dat een verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op 8 september 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het betreft een recente aanvraag, waarbij verzoekers over de mogelijkheid beschikten om naar aanleiding van deze aanvraag alle nuttige elementen aan te voeren. Verzoekers hebben dus de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken. Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekers zouden aantonen dat zij niet de mogelijkheid hebben gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van de genomen administratieve beslissing leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40).

Het theoretisch betoog van verzoekers laat niet toe te besluiten dat zij elementen hadden kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Verzoekers tonen noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

Verzoekers gaan er verkeerdelijk van uit dat de afgifte van de bestreden bevelen op artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet is gesteund. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt expliciet dat de afgifte van de bevelen werd gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Tot slot voert verzoeker aan dat zijn aandoening hem zou verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst en dat hij ingevolge hiervan niet in staat zou zijn om te reizen. Hij herhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende onderzoek zou hebben gevoerd naar zijn aandoening.

Een schending van artikel 3 EVRM is niet aangetoond nu blijkt dat de opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Mongolië. Het volstaat hiervoor te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Terwijl de arts-adviseur tevens heeft geoordeeld dat er geen tegenindicatie tot reizen is en er ook geen nood is aan mantelzorg. Bovendien laat verzoeker na individuele gegevens aan te brengen die zouden kunnen wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van artikel 3 EVRM volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

Verzoekers maken geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC